

Eutrofeerumine – infoklipp

Definitsioon: Eutrofeerumine ehk eutrofikatsioon on veekogude rikastumine toitainetega, peamiselt fosfori- ja lämmastikuühenditega. Kuna toitaineid on palju hakkab ökosüsteemis olev fütoplankton ja veetaimestik ülemäära kasvama. Kui toitaineid on tarbitud järgneb intensiivne lagunemine, mis toob sageli kaasa hapnikupuuduse ja veekvaliteedi halvenemise, mõjutades negatiivselt kalade ja teiste veeloomade elukeskkonda.

Allikad: Kõrged toitainete kontsentratsioonid sattuvad veekogudesse mitmetest allikatest näiteks puudulikult puhastatud või hoopiski puhastamata reovesi. Kuna reovette sattub palju olmekemikaale sh puhastusvahendid, sisaldab see suures hulgas lämmastiku ja fosforiühendeid. Toitainete allikad on ka erinevad põllud, kus kasutatakse lämmastiku ja fosfori rikkaid väetiseid. Kaste või vihmaveega liigub osa nendest väetistest jõgedesse ning sealt edasi järvedesse, meredesse või ookeanidesse.

Surnud tsoonid: Piirkondi, kus veetaimede õitsengud on põhjustanud hapniku kontsentratsiooni suurt alanemist nimetatakse ökoloogias surnud tsoonideks. Maailma kaardilt on näha, et enamasti asuvad nad rannikute ääres kuhu voolab lisaks reoveele (vahel täiesti töötlemata) ka suurte jõgede vesi. Pole mingi ime, et üks suurimaid surnud tsoone (kuni 22 000 ruutkilomeetrit, mis on umbes pool Eesti pindala) on Mehhiko lahes, kuhu voolab Mississippri jõgi, mis voolab läbi mitmete suurlinnade ning mille kallastel toimub väga intensiivne põllumajandus

Lahendus: Eutrofikatsiooni ära hoidmiseks on vaja rangeid piiranguid toitainete hulgale, mis keskkonda sattub. Kodudes on võimalik kasutada näiteks fosfori vabasid pesuvahendeid ning olmereovesi tuleb reoveepuhastusjaamades korralikult puhastada. Samuti on oluline vähendada väetiste liigset kasutamist ja piirata toitainete äravoolu põldudel jõgedesse.